

ІЗ СВЯТОМ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО! З ВЕЛИКОДНЕМ!

Пасхальне привітання до жителів міста та району, від духовенства та протоієрея Ігоря Мурого, благочинного Роменського району Сумської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату.

Христос Воскрес!

Серед християнських свят особливою урочистістю, особливою радістю відзначається свято Свято Воскресіння Христового.

Христос воскрес і своєю смертю "смерть подолав". Він переміг смерть Воскресінням. Перемога життя над смертю свідчить про силу й значення Воскресіння Христового. Апостол Павло захоплено говорить: "Христос, воскреснувши з мертвих, вже не вмирає: смерть уже ним не володіє" (Рим. 6, 9).

Воскресіння Христове спонукає нас боротися з гріхом. Воно кличе нас до моральної чистоти й святості, воно вчить нас бачити в людині брата, образ і подобу

У світлий день Христового Воскресіння нехай кожен з вас знайде можливість відвідати знедолених, сиріт, калік, немічних та прикутих до ліжка, самотніх, тих хто в неволі, поділитися свяченням і принести в їхні помешкання пасхальну радість вічно живими словами: Христос воскрес!

Нехай Господь, що воскрес із мертвих зберігає нас в мирі і братолюбстві, єдності і любові; дарує нам пасхальну радість і терпіння. Будемо завжди звертатися до Христа Спасителя, щоб Він воскрешав наші загублені душі і наповняв наші серця любов'ю.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з усіма вами!

Христос Воскрес! Воістину воскрес

ВОСКРЕСІННЯ ГОСПОДА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА

Господь наш Ісус Христос, як повідали пророки і Сам Спаситель, воскрес третього дня по смерті Своїй. Незважаючи на те, що іудеї зробили все для того, щоб не збулося слово Спасителя. Першого дня в тиждні, з суботи на неділю, рано-вранці стався великий землетрус, і Ангел Божий зійшов із неба, і відкотив камінь від входу до гробниці, і сів на ньому. Вигляд його був неначе та блискавиця, а шати його були білі, як сніг. І від страху перед ним затремтіла сторожа та й залякла, як мертва.

По звершенню цього великого чуда, коли було ще темно, жінки-мироносиці прийшли до гробу, принісши наготовані пахощі, щоб намастити тіло Ісуса. І побачили вони, що камінь від гробниці відвалений був. Та, увійшовши, вони не знайшли тіла Господа Ісуса. І коли стояли збентежені, поблизу печери два мужі в одежах блискучих з'явилися. А коли жінки налякалися і поспішили обличчя додолу, ті сказали до них: «Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес! Пригадайте собі, як Він вам говорив, коли ще перебував в Галілеї. Він казав: «Сину Людському треба бути виданому до рук грішних людей і розп'ятому бути, і воскреснути третього дня».

Після Воскресіння Він вранці першого дня явився Марії Магдалині, з якої вигнав сім демонів, та іншим жінкам. Ісус сказав: «Радійте!» Вони, ж підійшли, обняли його ноги і вклонилися Йому до землі. Промовив тоді їм Ісус: «Не лякайтесь! Ідьте, повідомте братів Моїх,— нехай вони ідуть у Галілею,— там побачать Мене!»

Пішовши, вони повідомили Його учнів, які сумували і плакали. Спочатку Ісус з'явився двом учням, що йшли в село Емаус. Вони йшли по дорозі й вели розмову між собою про все те, що сталося. І коли вони розмовляли і сперечалися, підійшов Сам Ісус

і пішов разом з ними. І вони йому про все розповіли, тобто про воскресіння Христового. І наблизились вони до села, куди йшли. Під час вечері сів Він з ними до столу, взяв хліб, поблагословив і, ламаючи, їм подав. Тут вони Його пізнали, але Він став для них невидимий.

Вони повернулись до Єрусалиму, знайшли одинадцять учнів і розповіли їм, що сталося в дорозі і як пізнали Його при ламанні хліба. І коли вони говорили про це, Сам Ісус став між ними і промовив до них: «Мир вам!» А вони налякалися, гадаючи, що бачать дух. А Він мовив до них: «Чого ви стривожились? І по що ті думки до сердець ваших входять? Погляньте на руки Мої та на ноги Мої,— це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь — бо не має дух тіла й костей, а Я, бачили, маю».

Він побув з ними, і вони переконалися у Його воскресінні. І послав Він на них обітницю Свого Отця; сказав, щоб вони позували в місті, аж поки зодягнуться силою з висоти.

Воскресіння Христове святкуємо в Світлу неділю Пасхи. Для християн це найрадніше й найурочистіше свято, бо воно дає нам надію, що через віру в воскреслого Ісуса Христа і ми воскреснемо і одержимо вічне життя.

Воскресіння Христове — одне із найдавніших і найсвітліших християнських свят. Воно святкується урочисто, з часів апостольських і, за рішенням першого Вселенського Собору, святкується в першу неділю після весняного рівнодення і першого березневого повного місяця.

Пасха — це свято радості для всіх: і для дітей, і для дорослих, і для живих, і навіть для мертвих. Бо коли Христос воскрес, то цим Він переміг смерть та диявола, і ми тепер впевнені, що всі люди силою Його воскрес-

сіння воскреснуть. І живі, й мертві разом з'являться перед Господом Богом. Воскресіння Христове стверджує нас у вірі, що життя людське не обривається, як нитка, що воно сповнене глибокого змісту і значення. У Воскресінні Христовому — джерело неосяжної радості, до якої причетні всі люди. Свято Христового Воскресіння багате своїми різноманітними й величними богослужіннями і церковно-народними звичаями.

Дуже поширений серед нашого народу звичай — благословення на Великдень їжі. Після тривалого посту Свята Церква дозволяє всьляку їжу, щоб люди одержували духовну радість і радість від земних дарів. Освячення пасхальної їжі відбувається урочисто, після святої Літургії на церковному дворі.

У давнину був звичай: люди приходили до високої особи з якимось дарунком. Марія Магдалина, проповідуючи Христову науку, якось зайшла до двору римського кесаря Тиверія, подала йому червону крашанку зі словами: «Христос воскрес!» і після того почала свою проповідь. За її прикладом й інші християни в день Пасхи почали обдаровувати одне одного крашанками чи писанками.

Як із мертвої шкаралупи яйця з'являється нове життя, так і Ісус Христос вийшов із гробу до нового життя. Червона крашанка є символом нашого спасіння через кров Ісуса Христа.

Свято Воскресіння Христового відбувається навесні, коли оновлюється природа і земля вкривається зеленню, квітами. Радість свята пронизує усіх рідних і близьких, навіть ворогів, бо й про них Церква співає: «Один одного обіймемо і простимо всім за ради Воскресіння».

Тропар свята: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував.

ВХІД ГОСПОДНІЙ ДО ЄРУСАЛИМУ (ВЕРБНА НЕДІЛЯ)

Коли Ісус Христос входив до Єрусалиму, він наблизився до Вітфагії і Віфанії, до гори, що зветься Оливної і послав двох учнів Своїх, сказавши: "Ідіть у село; увійшовши до нього, знайдете прив'язане осли, що на нього ніхто з людей ніколи не сідав; Відв'яжіть його, і приведіть, і якщо хто спитає: Нащо відв'яжете? скажіть тому так: Господь потребує його Посланця ж відійшли, і знайшли, як Він сказав їм. Коли ж стали відв'язувати молодого осла, господарі його їх запитали: Нащо ослия відв'яжете? Вони ж відказали: Господь потребує його. І привели його до Ісуса, і, поклавши одягу свою на ослия, посадили на нього Ісуса. І, коли Він їхав, люди стелили одягу свою по дорозі. А як Він наближався вже до сходу з гори Оливної, то весь натовп учнів в радості велемовно Бога хвалив за всі чудеса, що бачили, кажучи: Благословенний Цір, що йде в ім'я Господнє! Мир на небесах, і слава на висоті! "

Урочистий вхід Ісуса в Єрусалим був вступом Його на шлях хресних страждань. Про цю подію розповідають у своїх Євангеліях всі чотири євангелісти (див. Мт. 21, 1-11; Мк. 11, 1-11; Лк. 19, 29-44; Ів. 12, 12-19).

У євреїв був звичай: Царі і полководці в'їжджали у свої столиці після перемог на розкішних колісницях, на баских конях. Вони встинали дорогу до цієї зустрічі тисячами вбитих на війні, омивали ріками людської крові. Навколо них рухалися легіони війська з усякою зброєю, а за ними - сотні полонених

рабів у кайданах. Це була дійсна урочистість, вона наводила трепет і жах на весь народ.

А якою була урочистість входу в Єрусалим Господанашого Ісуса Христа? Він їхав на ослиці, яку Його ученики взяли у селян, а позаду бігло ослия. Великий натовп людей супроводжував Його. Люди встинали Йому дорогу гіллям з дерев та одягом. В руках вони тримали пальмові гілки. В урочистості брали участь діти, які нічого не боялись, а тішилися, славлячи Христа. Христос саме таким урочистим чином в'їжджав в Єрусалим, але не як Цар земний

або переможець у війні, а як Цар, Царство Якого не від світу цього (Ін. 18,36) як Переможець гріха і смерті. Христос в'їжджав у Єрусалим не для того, щоб Йому служили, а для того, щоб послужити і віддати душу Свою за спасіння світу. Христос ішов у Єрусалим не як Владика вселеної, а як останній слуга людей. Ні краплі людської крові не пролив Христос Своім входом, жодної людської душі не погубив, а навпаки - йшов у Єрусалим пролити Свою кров за очищення наших гріхів і всього світу. Вхід Ісуса Христа залишається назавжди величним, тому що він мав не політичне значення, а релігійне, не тимчасове, а вічне. Його релігійне значення полягає в тому, що Христос ішов визволити людські душі від гріха і смерті. Тому це свято вічно близьке кожній людині і ніколи не забудеться, поки люди житимуть на землі.

Назва Вербна неділя походить від того, що на це свято віруючі приходять з гілками, як правило, вербових рослин чи інших дерев, які першими розпускаються навесні, в ознаменування тих гілок, які різали їдеї, що зустрічали Ісуса у Єрусалимі. Звичайно, на півдні використовують квіти і гілки інших дерев, як правило, пальм. В Україні, де таких дерев немає і де перша розпускається верба, з давніх часів стали використовувати її гілки, тому і саме свято стало називатися Вербною неділею. Але справжня його назва - Вхід Господній до Єрусалиму.

СПОВІДЬ І ЗБОРИ ДУХОВЕНСТВА

У Сумах 4 квітня у Свято-Воскресенському кафедральному соборі відбулись загальні збори та сповідь духовенства Сумської єпархії УПЦ КП. Спочатку була відслужена Божественна літургія наперед освячених дарів, під час літургії все духовенство мало змогу прийняти Святу Тайну Сповіді. Після чого були проведені збори, які очолив архієпископ Сумський і Охтирський Мефодій. У своєму виступі владика подякував духовенству за плідну працю на пастирській ниві і відзначив, що єпархія активно розбудовується, збільшується кількість нових парафій, духовенства, успішно проходить будівництво нових храмів.

Владика також наголосив на необхідності священникам особливу увагу приділити проповідницькій діяльності в лікарнях, школах-інтернатах, місцях позбавлення волі, щоб надати пастирську підтримку і допомогу тим хто її найбільше потребує. Також він зазначив, що необхідно створювати при кожному храмі недільні школи для дітей і молоді, для того щоб навчати їх основам православної віри і виховувати в християнському дусі.

На зборах владика Мефодій представив нових кліриків, які прибули в єпархію, а

також відзначив церковними нагородами священників, які плідно працювали на благо Святої Церкви Христової. Зокрема було піднесено до сану протоієрея настоятеля Свято-Миколаївського храму с. Василівки, Петра Лютака та настоятеля Свято - Троїцького храму с. Пустовійтівки.

Перед священниками виступили вікарій Сумської єпархії, єпископ Конотопський Афанасій та секретар єпархіального управління протоієрей Петро Попадинець.

Після виступів відбулося обговорення. Священники мали можливість задати питання Правлячому архієрею, а також висловити свої судження з обговорюваних тем.

РУКОПОЛОЖЕНО НОВОГО СВЯЩЕНИКА

У Прощену неділю, 26 лютого, Високопреосвященний Мефодій, архієпископ Сумський і Охтирський, у співслужінні духовенства міста, звершив Божественну літургію у Свято-Георгіївському храмі м. Суми. Під час Богослужіння владика рукоположив у сан священника диякона Вадима Поліщука, випусника Київської Духовної Академії. Після літургії архієрей привітав новорукположеного священника та побажав йому Божої допомоги у пастирських трудах.

Згідно указу, архієпископа Мефодія, ієрей Вадим, призначений настоятелем Різдобогородичного храму м. Ромни (мкр. Каховка). Це велика радість для для нього, адже він сам разом із братом, священником Олександром брали у часті у побудові цього храму.

У ХРАМАХ ВІДБУЛИСЯ ТАЇНСТВА ЄЛЕОСВЯЧЕННЯ (МАСЛОСОБОРУВАННЯ

Маслособорування — це одне із семи таїнств Православної Церкви, в якому при помазанні тіла спеціально освяченим маслом (єлеем) закликається на людину благодать Божа, що зцілює хворобу душевну і тілесну. Як правило це таїнство звершує сім священників, хоча може бути менше.

У Великий Піст у багатьох храмах Роменщини здійснюється це таїнство. Чимало людей приходять для того щоб через молитву та семикратне помазання освяченим єлеем отримати зцілення від своїх немочей. Зокрема такі таїнства здійснювались у Спасопретображенському храмі с. Перехрестівки, Свято-Миколаївському храмі с. Василівки, у Петропавлівському храмі м. Ромни, та в багатьох інших храмах.

СХОДЖЕННЯ БЛАГОДАТНОГО ВОГНЮ

Одним з найбільших християнських свят є свято Великодня. Великдень нагадує нам всю глибину Любові сина Божого Ісуса Христа до Бога та людей, який заради порятунку людства пішов на смерть, а потім воскрес. Суть Великодня у перемозі добра над злом, життя над смертю. Ісус Христос залишив нам основні заповіді і показав людству шлях, по якому потрібно йти, щоб досягнути Бога. І хоча через деякий час після воскресіння він вознісся на небо, але при цьому завірив людей, що він завжди буде присутній у їхніх душах. Ця присутність буде також проявлятися через чудеса і одним із самих головних чудес в християнстві є сходження Благодатного вогню в суботу напередодні Великодня.

Перша згадка про це явище датована IV століттям. Вогонь зайнявся після молитви про послання дива патріарха Єрусалимського Феофіла і десятків тисяч паломників, які заповнили в передпасхальний день храм, площу перед ним і прилеглі вулиці.

У сучасному сходженні Благодатного вогню обов'язково беруть участь Патріарх Єрусалимської Православної Церкви, ігумен і ченці Лаври преподобного Сави та місцеві православні араби.

У наш час сходження Благодатного вогню відбувається у Велику Суботу звичайно між 13 і 15 годинами за Єрусалимським часом.

Нагадаємо, відповідно до історичних свідчень, вогонь з'являється в Кувуклії (каплиці усередині храму, над кам'яним ложем, на якому покійся у Велику суботу Тіло Христа) тільки за молитвою православного патріарха. Існує історична згадка, що вірмени одного разу вирішили привласнити собі право одержувати Благодатний вогонь і підкупили турецьку владу, щоб не впускати православних греків у храм, а самим увійти в Гроб Господень за вогнем. І поки вірмени безуспішно намагалися випросити в Бога вогонь, греки зі своїм патріархом молилися у входу в храм. І Бог не дав вірменам вогню, але звів його з колони у входу, де стояли греки зі своїм патріархом. Один мусульманський стражник, побачивши що сталося, увірував у християнського Бога, за що був убитий одноплемінниками. Представники різних християнських конфесій присутні в Храмі і приймають Благодатний Вогонь з рук патріарха Єрусалимського. Мусульмани офіційно не присутні в Храмі, але і не заперечують факт зішесття Благодатного вогню, шануючи Спасителя нашого Ісуса Христа одним зі своїх пророків, приносять у свої будинки Благодатний Вогонь і запалюють свої домашні світильники від нього.

Вся церемонія отримання Благодатного вогню - літанія, починається з раннього ранку і складається з цілої низки богослужінь.

Десь до десятої години дня Великої Суботи відключається освітлення Храму. Гасяться усі свічі і лампади у всьому величезному архітектурному комплексі. Після цього відбувається процедура перевірки Кувуклії на наявність джерел вогню і опечатування великою восковою печаткою. Свої особисті печатки на великій восковій свічі ставлять представники, що здійснювали перевірку. Раніше це робили турецькі стражники, тепер - поліція.

Через деякий час після опечатування

Кувуклії молоді православні араби починають підносити свої молитви до Христа Пресвятої Богородиці, Святого Георгія про дарування Благодатного вогню. Молоді люди сидять на плечах один у одного, веселяться, і скандують: немає віри, окрім віри Православної, Христос - істинний Бог. Їх емоційні молитви, речетативи і танці відбуваються безпосередньо в Кувуклії протягом 20-30 хвилин. За арабською молоддю закріплено право галасувати, оскільки одного разу, коли підлітків вивели геть за порушення порядку, Благодатний вогонь не зійшов. Патріарх безуспішно молився протягом трьох годин, поки не наказав привести хлопців назад. Тоді диво нарешті відбулося, і з тих пір молодим арабам ніхто не заважає веселитися.

Також усередині храму проходять урочисті процесії вірменського, коптського і сірійського духовництва. Їх традиційно супроводжують кавваси - стражники в турецькій формі, які з найдавніших часів наймалися для охорони християнських процесій. У міру просування крізь натовп кавваси стукають об кам'яні плити храму спеціальними палицями, які мають право застосувати для наведення ладу в натовпі. Їх розмірені дії, разом з галасливою поведінкою православних арабів, створюють неповторну атмосферу свята.

Через якийсь час, як правило близько опівдня, починається безпосередньо літанія (грецькою «молитовна процесія») Благодатного вогню - хресний хід від вівтаря Кафолікона через весь Храм з виходом на Ротонду потрійним обходом Кувуклії. У печеру вносять велику лампаду, в якій повинні загорітися 33 свічки - за кількістю років земного життя Спасителя.

У хресній ході беруть участь ігумен і ченцями монастиря Сави Освяченого. Патріарх зупиняється перед входом у Кувуклію, патріарха перевіряють: знімають з нього святкові ризи, залишають в одному білому підризнику щоб було видно, що він не проносить з собою в печеру сірника

або щось інше, за допомогою чого можна добути вогонь. Тільки в одному підризнику Патріарх заходить у Кувуклію. Потім вхід в каплицю опечатують - і настає напружена тиша в очікуванні дива сходження Благодатного вогню.

Тепер все залежить від Патріарха, від таємниці та глибини його уклінної молитви та від молитв присутніх людей. Тримачи в руках незасвічені пасхали - великі зв'язки святкових свічок, присутні моляться, каються в своїх гріхах і просять Господа дарувати Благодатний вогонь. Напруга сягає найвищої точки. Кожен з присутніх в храмі побоюється, що через його гріхи Велике Чудо може не відбутися. Молитва займає від 10 хвилин до декількох годин.

Невдовзі всі стають свідком незвичайного явища. Спочатку зрідка, а потім все інтенсивніше й інтенсивніше весь повітряний простір Храму пронизують світлові спалахи. Вони мають блакитнуватий колір, їх інтенсивність і амплітуда періодично хвилюподібно наростають.

Після заходу Патріарха в Кувуклію інтенсивність і частота блакитнуватих світлових спалахів наростає. За мить весь Храм опиняється опоясаним блискавками і відблисками, які змінюються його стінами і колонами вниз, ніби стікають до підніжжя храму і розтікаються за площею серед паломників.

Одночасно з цим у деяких з тих, хто стоїть у Храмі спалахують свічки, самі запалюються лампади, які знаходяться з боків Кувуклії, потім починає сяяти і сама Кувуклія, а з отвору в бані Храму на Гроб із неба опускається вертикальний широкий стовп світла.

В цей же час двері печери відкриваються і виходить православний патріарх, який благословляє присутніх і роздає Благодатний вогонь. Перші хвилини вогонь не палить і віруючі омивають ним свої обличчя та руки. Пізніше від Благодатного вогню будуть засвічені лампади по всьому Єрусалиму, спеціальними авіарейсами Вогонь буде доставлено на Кіпр і до Греції, звідки буде розвезений по всьому світу. Частинку благодаті отримує й українська православна делегація.

Сходження Благодатного вогню це визначне чудо, яке відбувається кожний рік і яке засвідчує безмежну любов Бога до людей, який їм дає знак про своє існування і закріплює віру у безсмертя душі кожної людини, яка є «іскрою Божою». Вважається, що, якщо вогонь не зійде, це стане жахливою ознакою для всього людства, а ті, що знаходяться в храмі, загинуть. Але якщо на нашій планеті буде хоч один праведник, то вогонь буде сходити.

протоієрей Сергій Цьома

ПРИТЧІ, ПОВЧАННЯ, ДУХОВНІ БЕСІДИ

Чому ми кричимо?

Одного разу вчитель спитав своїх учнів:

-Чому розгнівані люди кричать?

-Кричать, бо втрачають терпіння, - відповів один з учнів.

-Але чому кричать до тих, хто поруч? - знову спитав учитель.

-Кричать, бо хочуть, щоб їх почули, - пролунала відповідь.

Учитель спитав:

-Отже, неможливо спокійно розмовляти?

Було чимало інших відповідей, але жодна не задовольнила вчителя.

Тоді він сказав:

-Знаєте, чому розгнівана людина кричить на інших? Отож, коли двоє сваряться, їхні серця дуже віддаляються одне від одного. Щоби здолати ту віддаль, треба кричати - тоді тебе почують. Що більше люди розгнівані, то голосніше змушені кричати, щоб почути одне одного. А що буває, коли двоє закохані? Вони не кричать, а шепочуть. Чому? Бо їхні серця дуже близько. Віддаль між ними така маленька, що їхні серця розмовляють пошепки. А коли любов дуже сильна, не потрібен навіть шепіт - достатньо лише погляду. Їхні серця дуже добре розуміють одне одного. Так буває, коли двоє людей закохані.

Наостанку вчитель додав: - Якщо сперечаєтесь, не дозволяйте вашим серцям віддалятися, не кажіть слів, які б іще більше їх віддалили. Віддаль може стати такою великою, що серця вже ніколи не знайдуть зворотної дороги.

Є надійний спосіб, за допомогою якого можна припинити сварку: сваріться, міцно обіймаючись!

Скажіть це раніше

Він - високий, плечистий, сильний. Голос у нього гучний, поводитьсь впевнено. Вона - жінка ніжна, тендітна. Побралися.

Він постачав їй усе, вона дбала про дім, виховувала дітей. Діти виросли, одружилися і пішли від них. Так буває завжди.

Але діти вже не потребували їхньої допомоги, жінка перестала усміхатися, почала худнути, зблідла... Вона не могла їсти, не могла ходити. Чоловік сильно занепокоївся і завіз її до лікарні.

Її оглядало багато лікарів, але ніхто не знаходив жодної хвороби.

Останній спеціаліст відвів чоловіка убік й обережно сказав:

— Я думаю, що ваша дружина не хоче більше жити.

Чоловік не сказав ані слова. Пішов, сів біля ліжка дружини, взяв її знекровлену руку і впевненим голосом сказав:

— Ти не помреш!

— Чому? - тихо спитала вона.

— Тому що я потребую тебе! - відповів чоловік.

— А чому ти не сказав мені цього раніше? - запитала жінка, і її очі заблистали.

Від тієї хвили хвора почала видужувати. Вона знову стала жвавою і веселою. А лікарі і дали визначають її хворобу і питають, які ліки принесли таке швидке зцілення.

Не чекай до завтра, щоб сказати комусь, що ти його або її любиш. Скажи це зараз. Не думай: «Моя мама, мій син, моя дружина вже знають про це». Чи тобі би надокучило чути такі слова: «Я тебе люблю»?

Стисни руку тієї особи, яку любиш, і скажи, хоч очима: "Ти мені потрібний (-на)! Я люблю тебе!"

Любов - це життя. Є земля живих і земля мертвих. Їх відрізняє любов.

Вибір

Один чоловік завжди відчував себе пригніченим через різні життєві труднощі. І якось він поділився цим із відомим духовним наставником.

— Не можу вже більше! Життя стало просто нестерпним!

Учитель узяв у пригорщу попелу і кинув до шклянки, у якій перед тим була кришталево чиста питна вода, і промовив:

— Це твої страждання.

Вода у шклянці умить стала брудна й мутна.

Учитель вилив її.

Тоді знову набрав пригорщу попелу і кинув його у море.

Попіл у тій же хвилині розчинився, а вода у морі залишилась така сама чиста, як і до того.

— Бачиш? — спитав учитель. — Кожного дня ти мусиш вибирати, бути тобі шклянкою, а чи морем.

**Висловлюємо щирі подяку директору ПП ВФ "Будрезерв"
Башгі Миколі Юрійовичу за надану допомогу
на видання цього номера газети.**

БЛАГОВІСНИК

Засновник : Роменське благочиння Сумської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату
Видається з благословення,
Мєфодія, єпископа Сумського і Охтирського
Виходить один раз на місяць
Розповсюджується безкоштовно

Наша адреса: 42005, Сумська обл.

м. Ромни
3 пров. Червонопрапорної, 17
E-mail: blagovisnyk@ukr.net

тел. (05448) 5-87-57
моб. (067)-901-15-48

Головний редактор
священик Ігор Мурий.

Газету віддруковано у ТОВ
"Торговий дім Папірус"
42000, м. Ромни, бульвар Свободи, 5
Тираж 2000 прим.
зам. № _____

ПРАВОСЛАВНИЙ КАЛЕНДАР

ТРАВЕНЬ

6 Нд. Неділя 4-та після Пасхи, про розслабленого. Вмч. Георгія Побідоносця.

8 Вт. Апостола і євангеліста Марка

9 Ср.Переполювання П'ятдесятниці.

13 Нд.Неділя 5-та після Пасхи, про самарянку. Ап. Якова Зеведеєва.

19 Сб. Прп. Іова Почаївського (1651). Прав. Іова Багатостраждального.

20 Нд. Неділя 6-та після Пасхи, про сліпого.

21 Пн. Апостола і євангеліста Іоана Богослова (98-117).

22 Вт. Перенесення мощей святителя і чудотворця Миколая з Мир Лікійських у м. Бар (1087). Прор. Ісайї.

24 Чт. Вознесіння Господнє.

27 Нд. Неділя 7-ма після Пасхи. Свв. отців I Вселенського Собору (325).

ДУХОВНА ПОЕЗІЯ

Пасха

Пилат на троні, названім гаввата —

Питав людей: «Ісуса відпустить?»

А унизу кричали: «Страта! Страта!

Він має бути розп'ятий на Хресті!»

«Та ж скоро Пасха. Схаменіться, люди,
Варавва — злодій. Цей же — без вини...»

І знов летіли крики звідусюди:

«Не Цар Він нам. Розпни Його! Розпни!»

А потім насміхалися, плювали —

Він брав на Себе всі людські жалі...

Вони не розуміли чи й не знали,

Що розпинали Бога на землі.

Сміялись фарисеї, «добрі й чесні».

Ридали учні, з ними день ридав...

«Не плачте! Не ридайте! Я воскресну,

як нещодавно вам заповідав!»

І Він воскрес, і сотворилось чудо,

І Він пішов, і в славі Батька сів.

І Він живий, і наші душі судить.

Щоб ми жили отак, як Він велів.

Ісус воскрес! Тріпоче серце в грудях.

Ісус воскрес! Живий зійшов з хреста!

Ісус воскрес! І Пасха знаком буде,

Що тільки в Бозі — щастя повнота.

Лідія Меланін

Радість з неба ся являє,
Паска красна день вітає,
Радуйтеся щиро нині -
Бог дав радість всій родині,
Бог дав радість нам з небес,
Христос воскрес!
Христос воскрес!